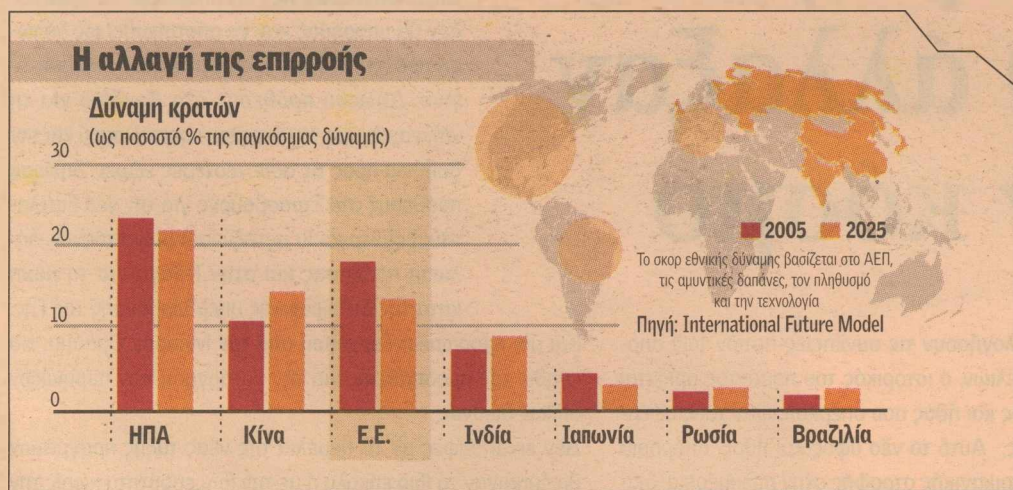

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ G20 ΑΝΕΔΕΙΞΕ ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ «ΠΟΛΥΠΟΛΙΚΟ» ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΑΣ

Ορατή μια νέα παγκόσμια τάξη πραγμάτων, αλλά με εκπλήξεις...

➤ Από τη σημερινή κρίση γεννιέται ένας νέος γίγαντας, η Κίνα. Το Πεκίνο επιθυμεί μεγαλύτερο μερίδιο στις ψήφους του ΔΝΤ, με βάση όμως το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, παραμένει μια φτωχή χώρα.

FT ΗΜΕΡΗΣΙΑ / Financial Times
ΤΟΥ QUENTIN PEEL ΚΑΙ ΤΟΥ DAVID PILLING

Ίσως πάρει αρκετούς μήνες για να ανακαλύψουμε εάν τα μέτρα που ελήφθησαν από την Ομάδα των Είκοσι (G20), στη σύνοδο του Λονδίνου, είναι επαρκή για τη διάσωση της παγκόσμιας οικονομίας από μια παρατεταμένη και βαθιά ύφεση. Τα συμπεράσματά της καλούνται να πείσουν τις αγορές κεφαλαίου, τους χρηματοοικονομικούς οργανισμούς, τους επενδυτές και τους καταναλωτές ότι μπορούν να αρχίσουν και πάλι να ξοδεύουν, να δανείζονται και να δανείζουν.

Αλλά ο συμβολισμός ίσως αποδειχτεί πιο σημαντικός από την ουσία. Οι είκοσι χώρες που συμμετείχαν στη σύνοδο (ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή το 1997 κατά την ασιατική οικονομική κρίση) αποτελούν αναμφίβολα ένα περίεργο «μείγμα». Αντιπροσωπεύουν, όμως, συνολικά ένα νέο στοιχείο για την παγκόσμια τάξη. Δεν είναι η Ομάδα των Επτά (G7) -το κλαμπ των δυτικών δυνάμεων και της Ιαπωνίας- ή η Ομάδα των Οκτώ (η G7 με την προσθήκη της Ρωσίας). Η ενεργοποίηση της G20 στη σημερινή συγκυρία, αποτελεί μια ξεκάθαρη ένδειξη ότι η παλαιά παγκόσμια οικονομική τάξη... πέθανε.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ

Πριν από τέσσερις μήνες, το αμερικανικό National Intelligence Council, τμήμα του μηχανισμού ασφαλείας της Ουάσιγκτον, δημοσίευσε μια αναπάντεχη πρόβλεψη. «Το διεθνές σύστημα, όπως οικοδομήθηκε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο», προέβλεπε η Επιτροπή, «δεν θα είναι διακριτό μέχρι το 2025 λόγω της παγκοσμιοποίησης, της αύξησης του αριθμού αναδυόμενων δυνάμεων και της ιστορικής μεταφοράς πλούτου και οικονομικής δύναμης από δυσμάς προς ανατολάς».

«Τα επόμενα 20 χρόνια, στη διάρκεια της μετάβασης προς ένα νέο σύστημα θα είναι γεμάτα από κινδύνους», επισήμαινε η συγκεκριμένη μελέτη. «Στο επίκεντρο θα βρεθούν στρατηγικές συμμαχίες στο εμπόριο, στις επενδύσεις, στην τεχνολογική καινοτομία και στις εξαγωγές». Η μελέτη αυτή συντάχθηκε πριν γίνουν ακόμη πλήρως αισθητές οι επιπτώσεις της χρηματοοικονομικής κρίσης. Οι συντάκτες της ήταν ωστόσο πεπεισμένοι ότι η «μονοπολική στιγμή» της αμερικανικής ηγεμονίας, αφότου γκρεμίστηκε το τείχος του Βερολίνου, οδεύει προς το τέλος της. Η μελλοντική παγκόσμια τάξη θα είναι «πολυπολική». Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου και η πώ-

ση του Τείχους το 1989 άνοιξαν το δρόμο για να αναδυθούν νέες δυνάμεις -η Κίνα και η Ινδία ιδιαίτερα- και μετακίνησαν τα ιδεολογικά εμπόδια που υπήρχαν στον δρόμο της παγκοσμιοποίησης. Η διασυννοιακή μετανάστευση αυξήθηκε. Το Ίντερνετ άλλαξε ριζικά τη μορφή των διεθνών επικοινωνιών, της ροής της ενημέρωσης, του εμπορίου και της πολιτικής.

ΜΕΤΑΤΟΠΙΣΗ ΒΑΡΟΥΣ

Σε πολλά μέρη του πλανήτη διατυπώνεται σήμερα η άποψη ότι «η κρίση του καπιταλισμού» μετά το «πάγωμα» του χρηματοοικονομικού συστήματος, θα επιταχύνει μακροπρόθεσμα τη μετατόπιση του γεωπολιτικού κέντρου βάρους, προαναγγέλλοντας την παρακμή της αμερικανικής ισχύος και της ευρωπαϊκής επιρροής. Το γεγονός ότι η Σύνοδος της G20, με τη συμμετοχή χωρών όπως η Κίνα, η Ινδία και η Βραζιλία, θεωρήθηκε ως βήμα για την αντιμετώπιση της κρίσης, χαρακτηρίστηκε από πολλούς ως σημαντικό βήμα προόδου. Ήταν όμως λύση έκτακτης ανάγκης ή θα έχει πραγματικά αποτελέσματα;

Καταρχήν, η G20 δεν διαθέτει μόνιμη γραμματεία. Ο Βρετανός πρωθυπουργός Γκόρντον Μπράουν, ο οποίος προήδρευσε στη σύνοδο της 2ας Απριλίου, έδωσε πολύμηνη μάχη στο πλαίσιο του μικρού σχετικά επιτελείου του για να πετύχει ομοφωνία. Διάσταση απόψεων καταγράφηκε μεταξύ Αμερικανών και Ευρωπαίων. Διαφορετικές ήταν, επίσης, οι προτεραιότητες για τις βιομηχανικά ανεπτυγμένες και τις αναδυόμενες οικονομίες. Είναι πραγματικά εκπληκτικό το ότι κατάφεραν να καταλήξουν σε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία: το πρόβλημα είναι παγκόσμιο και η προσπάθεια επίλυσής του θα πρέπει να είναι κοι-

“ Αυτοί που επλήγησαν ανεπανόρθωτα είναι οι φτωχότεροι, κυρίως στην Αφρική. Βαρύ είναι επίσης το πλήγμα και για τους παραγωγούς εμπορευμάτων

ΑΠΑΙΤΕΙ ΣΕΒΑΣΜΟ

Η Κίνα δηλώνει δυναμικά παρουσία

Όταν τον περασμένο Νοέμβριο συγκεντρώθηκαν στην Ουάσιγκτον οι ηγέτες των «20» για να συζητήσουν σχετικά με την οικονομική κρίση, ήταν όλοι πεπεισμένοι ότι η Κίνα θα είχε δυναμική παρουσία. Αλλά διαψεύστηκαν. Το Πεκίνο απέφυγε να αναλάβει μεγαλύτερο ρόλο, τονίζοντας ότι κύρια μέριμνά του ήταν να παραμείνει προσηλωμένο στην οικονομία (που αντιστοιχεί στο ένα δέκατο της παγκόσμιας παραγωγής). Έθεσε δε ως στόχο του να πάρει όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε το ΑΕΠ της χώρας να εξακολουθήσει να «τρέχει» με ρυθμό άνω του 8%. Γι' αυτό και δέσμευσε το ποσό των 570 δισ. δολαρίων σε έκτακτα δημοσιονομικά μέτρα. Δεν συνέβη, όμως, το ίδιο και στο Λονδίνο. Εκεί, έγινε πλέον από όλους αντιληπτό ότι η Κίνα αναδεικνύεται σε παγκόσμιο παίκτη. Το Πεκίνο ανέλαβε δράση και έκανε γνωστό ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν πρέπει να βασίζονται εφεξής στην Κίνα για να χρηματοδοτήσουν τα τεράστια ελλείμματά τους, τουλάχιστον όχι χωρίς αντάλλαγμα. Πλέον η Κίνα απαιτεί τον σεβασμό, ιδιαίτερα σε θέματα που έχουν να κάνουν με την πώληση όπλων στην Ταϊβάν, την ανεξαρτησία του Θιβέτ και τις δραστηριότητες της σε χώρες όπως το Σουδάν.

“ Η κρίση χτύπησε περισσότερο τις αναδυόμενες παρά τις ανεπτυγμένες οικονομίες με τον περιορισμό της ροής κεφαλαίων και την πτώση στις τιμές των εμπορευμάτων

νή. Η χρηματοπιστωτική κρίση χτύπησε περισσότερο τις αναδυόμενες παρά τις ανεπτυγμένες οικονομίες με τον περιορισμό της ροής κεφαλαίων και την δραματική πτώση στις τιμές των εμπορευμάτων. Οι αναδυόμενες επίσης οικονομίες, οι οποίες βρίσκονται στη φάση μετάβασης από τη φτώχεια στην ευημερία και από τον κομμουνισμό στη δημοκρατία, επλήγησαν από την οικονομική κρίση προτού προλάβουν να οικοδομήσουν σταθερά συστήματα διακυβέρνησης και να καταπολεμήσουν τη διαφθορά.

Όπως επισημαίνει ο γενικός διευθυντής του συμβουλίου εξωτερικών υποθέσεων της Ε.Ε., Ρόμπερτ Κούπερ, «γεωπολιτικά γεγονότα όπως η απώλεια του Μάο στην Κίνα και η πτώση του Τείχους του Βερολίνου έχουν πολύ μεγαλύτερες συνέπειες από τα χρηματοοικονομικά σοκ». Παραδέχεται, ωστόσο, ότι οι δύο μεγαλύτερες οικονομικές κρίσεις του εικοστού αιώνα, η Μεγάλη Ύφεση τη δεκαετία του '30 και η οικονομική κατάρρευση της Ευρώπης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, είχαν σημαντικές συνέπειες. Η μεν πρώτη γέννησε τη ναζιστική Γερμανία, έφερε την απομόνωση των ΗΠΑ και το ξέσπασμα του πολέμου, ενώ η δεύτερη οδήγησε τον κόσμο στο σχέδιο Μάρσαλ, την οικονομική αναγέννηση της Ευρώπης και την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΟΚ).

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Τα μαθήματα του 1930 οδήγησαν επίσης στο Μπρέτον Γουντς, τη γέννηση της Παγκόσμιας Τράπεζας και του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, με στόχο να υπάρξει νομισματική τάξη στα βιομηχανικά κράτη και να δημιουργηθεί ένα σύστημα διαχείρισης των κρίσεων, το οποίο λειτουργήσει για περισσότερο από 60 χρόνια.

Από τη σημερινή κρίση γεννιέται ένας νέος γίγαντας, η Κίνα. Το Πεκίνο επιθυμεί μεγαλύτερο μερίδιο στις ψήφους του ΔΝΤ, με βάση όμως το κατά κεφαλήν ΑΕΠ, παραμένει μια φτωχή χώρα. Όπως ωστόσο επισημαίνουν οι ειδικοί, «αν και δεν είναι ακόμη μια υπερδύναμη, έχει θέσει τις βάσεις για να γίνει».

Αν όμως η Κίνα θεωρείται ο μεγάλος νικητής μετά τη σύνοδο της G20, η Ρωσία είναι ο μεγάλος χαμένος. Και τούτο διότι, από τη στιγμή που υποβαθμίστηκε ο ρόλος της G8 και αναβαθμίστηκε ο αντίστοιχος της G20, η Ρωσία έχασε το προνόμιο να είναι η μοναδική χώρα που συμμετείχε στο γκρουπ των πλουσίων της υφ'ηλίου.

«Μαύρα» είναι, τα μαντάτα και για τη Γηραιά Ήπειρο συνολικά, η οποία βρίσκεται αντιμέτωπη με την ταχύτατη γήρανση του πληθυσμού της. Στους κερδοσκόπους της συνόδου συγκαταλέγεται ο Μπαράκ Ομπάμα, ο οποίος επιθυμεί και τελικά πέτυχε τον τριπλασιασμό των πόρων του ΔΝΤ.

Όπως και να έχουν τα πράγματα, πάντως, το βέβαιο είναι ότι μια νέα παγκόσμια τάξη ετοιμάζεται να αντικαταστήσει την παλιά. Μόνο που η διαδρομή κρύβει πολλές λακκούβες...

► «Κι έτσι, ο Μπαράκ Ομπάμα επισκέφθηκε την Ευρώπη. Στο Λονδίνο, έσωσε την παγκόσμια οικονομία. Στο Στρασβούργο, γιάτρεψε το ΝΑΤΟ. Στην Πράγα, απάλλαξε τον κόσμο από τα πυρηνικά όπλα. Στην Αγκυρα, συμφιλίωσε το Ισλάμ με τη Δύση. Και την έβδομη ημέρα, επιβιβάστηκε στο αεροσκάφος του και εξαφανίστηκε μέσα σε έναν συνεφιασμένο ουρανό...»

(Απόσπασμα από κείμενο του αρθρογράφου των Financial Times, Γκίντεον Ράχμαν)

7 ημέρες που (δεν) άλλαξαν τον κόσμο

ΤΗΣ ΕΛΕΝΑΣ ΜΠΕΛΛΗ

Ομορφος κόσμος, ηθικός, αγγελικά πλασμένος; Όχι, τα λόγια του ποιητή δεν αποτυπώνουν βέβαια τα τεκταινόμενα στις αλληπάλληλες διασκέψεις κορυφής της περασμένης εβδομάδας. Απηχούν, ωστόσο, άριστα τις ελπίδες που γεννήθηκαν ανά την υφήλιο μετά από μία σειρά αποφάσεων και εξαγγελιών για το παρόν και το μέλλον του κόσμου. Λονδίνο, Στρασβούργο, Πράγα -η κάθε πόλη σφραγίστηκε με το δικό της «compromesso storico», προϊόν αλληπάλληλων και αμοιβαίων συμβιβασμών με γενικότερο στόχο την... επιδιόρθωση των λαθών που επέτρεψαν την καταβάρθρωση της υφηγίου στην ύφεση και την κοινωνική κρίση. Κι αν έγκειται πράγματι στους ιστορικούς του

μέλλοντος να αξιολογήσουν τις συνέπειες αυτών των αποφάσεων και εξαγγελιών, ο ιστορικός του παρόντος αρκείται άραγε στο νέο ύφος και ήθος που υπερκάλυψαν τους υφέρποντες εθνικισμούς; Αυτό το νέο ύφος και ήθος, απόρροια πρωτίστως της αμερικανικής στροφής στην πολυμέρεια, διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο στη γεφύρωση του διατλαντικού χάσματος εμπιστοσύνης και στην καλλιέργεια της αίσθησης ειλικρινούς συνεργασίας μεταξύ των ηγετών των ΗΠΑ και της Ε.Ε. Χωρίς αυτό τον «θεμέλιο λίθο», η νέα παγκόσμια

τάξη πραγμάτων δεν θα μπορούσε να δομηθεί, δεν θα μπορούσε καν να αποτυπωθεί ως δήλωση πρόθεσης, γιατί ουσιαστικά αυτό ακριβώς έγινε: Δήλωση πρόθεσης στο Λονδίνο για τη καλιναγωγή του άκρατου καπιταλισμού και την βοήθεια προς τις ασθενέστερες χώρες, δήλωση πρόθεσης στο Στρασβούργο για την νέα διατλαντική συνεργασία μεταξύ ισότιμων εταίρων, δήλωση πρόθεσης και στην Πράγα για τη μάχη κατά της δολοφονικής υπερθέρμανσης της Γης.

Και μία προσωπική δέσμευση από τον Μπαράκ Ομπάμα: Να ηγηθεί της προσπάθειας για την κατάργηση των πυρηνικών όπλων διεθνώς.

Δεν είναι σαφές αν τα θεμέλια της νέας τάξης πραγμάτων θα έμπαιναν το ίδιο εύκολα ή με την ίδια ευρύτητα χωρίς την παρουσία του Ομπάμα και την διαλλακτικότητα που εξέπεμπε. Γεγονός παραμένει, πάντως, ότι αυτή η Εβδομάδα Κορυφής έθεσε τις βάσεις πάνω στις οποίες θα αποπειραθεί να δομηθεί ο νέος κόσμος:

[ΑΛΜΑΤΑ ΣΤΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ]

Τελετή παράδοσης - παραλαβής

Αν η συνάντηση του Ομπάμα με τον Ρώσο πρόεδρο Ντμίτρι Μεντβέντεφ σφραγίστηκε από την κοινή απόφαση για μείωση των πυρηνικών εξοπλισμών, η συνάντηση του Αμερικανού προέδρου με τον Κινέζο ομόλόγο του Χου Ζιντάο λειτούργησε ως προετοιμασία για το επόμενο βήμα -τον παραγκωνισμό των ΗΠΑ από την θέση της παγκόσμιας οικονομικής δύναμης και την αντικατάστασή τους από την Κίνα, σε περίπου 20 χρόνια. Έτσι, η διαβεβαίωση του Χου ότι το Πεκίνο θα συνεχίσει να αγοράζει αμερικανικά ομόλογα, να στηρίζει δηλαδή το δολάριο, να ισοδυναμεί με απόπειρα εξομάλυνσης της 20ετούς τελετής «παράδοσης- παραλαβής» της οικονομικής πρωτοκαθεδρίας.

Ραντεβού στην Κοπεγχάγη

Σε ακόμη μία στροφή του Λευκού Οίκου, ο νέος Αμερικανός πρόεδρος δεσμεύτηκε στην Πράγα να τεθεί επικεφαλής της παγκόσμιας προσπάθειας για την καταπολέμηση της υπερθέρμανσης του Πλανήτη. Σαφώς υπάρχουν σοβαρές αποκλίσεις μεταξύ των θέσεων των ΗΠΑ και των Ευρωπαίων, αλλά η αρχή ήταν πάντα το... ήμισυ του παντός.

Παλιά και Νέα Ευρώπη

«Δεν υπάρχει παλιά και νέα Ευρώπη, υπάρχει μία ενωμένη Ευρώπη», αναφώνησε ο Ομπάμα και, έχοντας δηλώσει ισότιμος εταίρος στη διάσκεψη της G20, βεβαίωσε τους Ευρωπαίους ηγέτες ότι ήρθε για «να ακούσει και να συζητηθεί» με φίλους. Αυτή η προσέγγιση, διαπιστωμένη από τους πολιτικούς στο Παρίσι, επέτρεψε την απομάκρυνση της Γαλλίας από τον στείρο γκωλλισμό (και αντι-αμερικανισμό) και την επιστροφή της στο στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ μετά από 43χρόνια.

Πυρηνική «βόμβα»

Η δέσμευση του Ομπάμα «για έναν κόσμο απαλλαγμένο από πυρηνικά όπλα» έπεσε ως «βόμβα ειρήνης» στην Πράγα. Ο Αμερικανός πρόεδρος δεσμεύτηκε να καταργήσει τα αμερικανικά πυρηνικά όπλα αν και οι άλλες πυρηνικές δυνάμεις πράξουν το ίδιο. Πολλοί αναλυτές απόρριψαν την ιδέα ως «δήλωση εκ του ασφαλούς», εκτιμώντας ότι εφόσον οι άλλες πυρηνικές δυνάμεις δεν έχουν την ίδια πρόθεση, οι ΗΠΑ δεν δεσμεύονται να καταργήσουν τον εξοπλισμό τους. Ωστόσο, πίσω από τη δέσμευση Ομπάμα κρύβεται το όραμα πολλών ηγετών για έναν νέο, ειρηνικότερο κόσμο, με περισσότερα κεφάλαια διαθέσιμα για εγχώρια χρήση (παιδεία, περίθαλψη) αλλά και για διεθνή βοήθεια (στις χώρες της Αφρικής και όχι μόνον).

[ΤΟΜΕΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ]

Δικαίωμα συναπόφασης

Το άτυπο διευθυντήριο εκδημοκρατίζεται... Η G7 μετεξελιχτηκε γρήγορα και χωρίς πολλές συζητήσεις σε G20, στο φόρουμ, δηλαδή, που συμμετέχουν οι χώρες που αντιπροσωπεύουν το 85% του παγκόσμιου ΑΕΠ. Στο μέλλον, οι αποφάσεις θα λαμβάνονται από τους 20 ηγέτες, σε μία σπάνια εκκώρνηση δικαιώματος... συναπόφασης στις αναδυόμενες χώρες.

Ο Χάρτινος Χρυσός

Ποιώντας την ανάγκη φιλοτιμίας ο Ομπάμα αποδέχθηκε την κατάργηση του πρωταγωνιστικού ρόλου του δολαριού στη διεθνή σκηνή και την αντικατάστασή του με το εικονικό νόμισμα SDR (Ειδικά Δικαιώματα Ανάλυσης), γνωστό και ως Χάρτινος Χρυσός. Τα SDR χρησιμοποιούνται για λογιστική χρήση και ουσιαστικά είναι πιστώσεις που τα κράτη με πλεόνασμα στον εμπορικό τους ισοζύγιο τους μπορούν να «τραβήξουν» από κράτη με ελλείμματα. Η ανακατανομή των SDR ισοδυναμεί με ανακατανομή και των δικαιωμάτων ψήφου, κάτι που οι 20 ηγέτες δεσμεύτηκαν να προωθήσουν και για να «εξορροπήσουν» την «εξουσία» στο ΔΝΤ.

Κάπως έτσι τέθηκε ο θεμέλιος λίθος και η τελετή ολοκληρώθηκε με επιτυχία. Όχι μόνον διότι αποκατέστησε την εμπιστοσύνη μεταξύ των ηγετών αλλά, κυρίως, διότι αποκατέστησε -έστω και μερικώς- την εμπιστοσύνη μεταξύ κυβερνήσεων και κυβερνώμενων. Αρκεί, βέβαια, οι πρώτοι να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να μην πέσουν -ως είθ'έται- θύματα της επόμενης μικροπολιτικής εγχώριας κρίσης.

► Από την Πέμπτη ως και την Κυριακή της περασμένης εβδομάδας συνήλθαν οι Σύνοδοι Κορυφής των G20, του NATO και του σχήματος ΗΠΑ - Ε.Ε., με τους περισσότερους από τους ηγέτες να συμμετέχουν σε δύο και κάποιοι και σε τρεις Συνόδους.

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟ-ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ

Τρεις Σύνοδοι Κορυφής που δεν έφεραν την άνοιξη

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΔΕΛΑΣΤΙΚ

Τρεις Σύνοδοι Κορυφής παγκοσμίου επιπέδου με τη συμμετοχή δεκάδων ηγετών σε διάστημα... τεσσάρων (!) ημερών είναι ένα ρεκόρ που θα το ζήλευαν ακόμη και τα πιο δυναμικά γκρουπ Γιαπωνέζων τουριστών, από αυτά που κάνουν τον γύρο της Ευρώπης σε μια εβδομάδα. Και όμως από την Πέμπτη ως και την Κυριακή της περασμένης εβδομάδας συνήλθαν οι Σύνοδοι Κορυφής των G20, του NATO και του σχήματος ΗΠΑ - Ε.Ε., με τους περισσότερους από τους ηγέτες να συμμετέχουν σε δύο και κάποιοι και σε τρεις Συνόδους. Είναι βέβαιο πως τέτοιο πολιτικο-διπλωματικό οργανισμό δεν έχει ξαναγνωρίσει η ανθρωπότητα!

Οι πρωταγωνιστές αυτών των Συνόδων, οι πολιτικοί ηγέτες που συμμετείχαν και στις τρεις, δήλωσαν όλοι πολύ ικανοποιημένοι -κάτι που δηλώνουν όλοι ανεξαιρέτως οι πολιτικοί ηγέτες που συμμετέχουν σε πολυμερείς Συνόδους Κορυφής, συμπεριλαμβανομένων και των εκάστοτε Ελλήνων πρωθυπουργών.

Αυτό που γεννάει κάποιες υποψίες ως προς την ειλικρίνεια των δηλώσεών τους πάντως είναι το γεγονός ότι ο κάθε ηγέτης δήλωσε ικανοποιημένος για διαφορετικό λόγο.

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

«Με την εκλογή μου αρχίζουμε να βλέπουμε κάποια αναστίλωση της θέσης της Αμερικής στον κόσμο. Νομίζω ότι τα πήγαμε καλά», δήλωσε ο πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα, έχοντας κατά νου την επιχείρηση δημοσίων σχέσεων με στόχο τη βελτίωση της εικόνας των ΗΠΑ στην Ευρώπη και τον υπόλοιπο κόσμο -μια εικόνα που είχε υποστεί ανεπανόρθωτη ζημιά επί προεδρίας Μπους.

Ο Βρετανός πρωθυπουργός Γκόρντον Μπράουν δήλωσε χαρούμενος για εντελώς άλλο πράγμα: «Νομίζω ότι αναδύεται μια νέα παγκόσμια τάξη με τη θεμελίωση μιας νέας προοδευτικής εποχής διεθνούς συνεργασίας», ισχυρίστηκε, έχοντας τη φιλοδοξία να μείνει στην ιστορία ως πρωτοεργάτης μιας «νέας αρχιτεκτονικής» του παγκόσμιου καπιταλιστικού

“

Πίσω από τις εκ των υστέρων δηλώσεις υποκριτικής ενότητας κρύβεται μία έντονη διαπάλη διαφορετικών συμφερόντων και διαφορετικών αντιλήψεων για την αντιμετώπιση της κρίσης

”

συστήματος του 21ου αιώνα.

Η Γερμανίδα καγκελάρια Αγκελα Μέρκελ ήταν κι αυτή καταχαρούμενη επειδή στη Σύνοδο Κορυφής των G20 επιτεύχθηκε ένας «πολύ, πολύ καλός, σχεδόν ιστορικός συμβιβασμός».

Όσο για τον Γάλλο πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί, αυτός χάρηκε επειδή «κανένας δεν είχε βούληση ηγεσίας. Όλος ο κόσμος βρίσκεται στο ίδιο πλοίο. Αυτό είναι το καινούργιο φαινόμενο». Η αλήθεια είναι βέβαια πως πίσω από αυτές τις εκ των υστέρων δηλώσεις υποκριτικής ενότητας κρύβεται μια έντονη διαπάλη διαφορετικών συμφερόντων και επομένως και διαφορετικών αντιλήψεων για την αντιμετώπιση της κρίσης.

«G20: η συμμαχία Σαρκοζί - Μέρκελ απέναντι στον Ομπάμα» ήταν π.χ. ο κεντρικός πρωτοσέλιδος τίτλος της γαλλικής φιλοκυβερνητικής εφημερίδας «Φιγκαρό» την ημέρα διεξαγωγής της αντίστοιχης Συνόδου Κορυφής, συνοδευόμενος από σχεδόν ολοσέλιδη φωτογραφία των δύο ηγετών.

«Το ενιαίο μέτωπο που παρουσιάζουν σήμερα ο Νικολά Σαρκοζί και η Αγκελα Μέρκελ στους G20 είναι το μόνο μέσο για να κάνουν να ακουστεί η φωνή της Ευρώπης και για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά της στη νέα διακυβέρνηση που διαμορφώνεται εν μέσω πλήρους οικονομικής κρίσης», έγραφε το κύριο άρθρο της ίδιας εφημερίδας.

ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΜΟΣ

«Δεν ήταν Μπρέτον Γουντς»

Τα σοβαρότερα αμερικανικά και ευρωπαϊκά έντυπα δεν κρύβουν την απογοήτευσή τους για την έκβαση αυτών των τριών Συνόδων Κορυφής - και πρωτίστως εκείνης των G20 που ήταν και η σημαντικότερη, καθώς η μεν Σύνοδος ΗΠΑ - Ε.Ε. ήταν ασήμαντη και πέρασε απαρατήρητη, η δε Σύνοδος Κορυφής του NATO εξελίχθηκε όπως ακριβώς αναμενόταν: πανηγυρική για τα 60 χρόνια από την ίδρυσή του και την επιστροφή της Γαλλίας στο στρατιωτικό σκέλος του NATO και... πένθιμη σε ό,τι αφορά το αίτημα του Ομπάμα για αποστολή πρόσθετων μάχιμων στρατευμάτων στο Αφγανιστάν, καθώς οι ηγετικές ευρωπαϊκές χώρες απέρριψαν το αίτημά του.

«Δεν ήταν Μπρέτον Γουντς. Η συνάντηση των G20 στο Λονδίνο δεν επανασχεδίασε την αρχιτεκτονική του χρηματοοικονομικού συστήματος. Ούτε δάμασε το άγριο θηρίο του αγγλοσαξονικού καπιταλισμού, όπως ήθελαν οι Γάλλοι και οι Γερμανοί», γράφει χωρής περιστροφής το τεύχος του «Economist» που κυκλοφορεί σήμερα. Το κύριο άρθρο του ίδιου βρετανικού περιοδικού που αναφέρεται στο θέμα, είναι ακόμη πιο καυστικό: «Είναι εύκολο να φανεί κανείς κυνικός γύρω από την πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής των G20 στο Λονδίνο. Υπήρχαν εκεί πολλά παιχνίδια ψυχαγωγίας, αλλά δεν υπήρξε νέο, ουσιαστικό φάρμακο για την παγκόσμια κρίση είτε με τη μορφή συντονισμένων κινήσεων είτε με τη μορφή συνεκτικών σχεδίων για να καθαρίσουν τις τράπεζες. Ετσι οι ηγέτες του κόσμου έκαναν αντιπερισπασμό με μια παλιά φόρμουλα: πετώντας ολόγυρα μεγάλα αλλά ασύνδετα νούμερα και μιλώντας με στόμφο για τη σημασία των διεθνών οργανισμών», αναφέρει.

“

Αν η κρίση δεν δείξει σημάδια ανάκαμψης μέχρι το τέλος του φθινοπώρου, οι ηγέτες μπορεί να συγκεντρωθούν για μία ακόμη απεγνωσμένη Σύνοδο Κορυφής αντιμετωπίζοντας άλλους διαδηλωτές, δίνοντας απελπισμένες υποσχέσεις, για τη σωτηρία της οικονομίας, οι οποίες αποδεικνύονται αναποτελεσματικές

”

Ηταν η γαλλική απάντηση σε ένα δηλητηριώδες άρθρο των «Τάιμς» της Νέας Υόρκης την προηγούμενη μέρα. «Μια ακανθώδης συμμαχία οδηγεί την Ευρώπη στη διάρκεια της κρίσης» ήταν ο τίτλος του και ανάλογο το περιεχόμενο: «Αποτελούν ένα εξαιρετικά παράδοξο ζευγάρι... Ο Νικολά Σαρκοζί και η Αγκελα Μέρκελ ούτε καν συμπαθούν ο ένας τον άλλο: αυτός είναι γνωστό ότι κάνει πλάκα με την προφορά της σε ιδιωτικές συναντήσεις και αυτή τον θεωρεί εγωκεντρικό και απερίσκεπτο. Όμως ο Γάλλος πρόεδρος και η Γερμανίδα καγκελάρια βρίσκονται σε αναγκαστικό γάμο αυτές τις μέρες οικονομικής κρίσης», άρχιζε η ανάλυση των «New York Times».

«ΚΑΤΩΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ»

Δεν πρόκειται για κάποια μονομερή θέση του «Economist». Οι επίσης βρετανικοί «Financial Times» είχαν τη Δευτέρα ένα πολύ δηκτικό άρθρο του αναλυτή τους Βόλφγκανγκ Μινχάου με τίτλο: «Η Σύνοδος Κορυφής του Λονδίνου δεν αντιμετώπισε την κρίση» και φυσικά ανάλογο περιεχόμενο: «Η Σύνοδος Κορυφής των G20 απέφυγε το σημαντικό ερώτημα της διάσωσης των τραπεζών πέρα από κάποιες ανούσιες και αυτοσυχαρητήριες δηλώσεις», υποστηρίζει ο αρθρογράφος και συνεχίζει: «Αν η κρίση δεν δείξει σημάδια στο τέλος του φθινοπώρου, οι μεγάλοι μας ηγέτες μπορεί να συγκεντρωθούν για μία ακόμη απεγνωσμένη Σύνοδο Κορυφής, σε μια άλλη πόλη, αντιμετωπίζοντας άλλους διαδηλωτές, παράγοντας ακόμη ένα σετ από απελπισμένες αλλά αναποτελεσματικές υποσχέσεις να σώσουν την οικονομία που θα περιέχονται σε ένα ακόμη κούφιο ανακοινωθέν...»

Οι G20 έδειξαν ότι μπορούν να διορθώσουν διεθνείς οργανισμούς, όχι όμως να αντιμετωπίσουν τη μεγαλύτερη οικονομική κρίση της ζωής μας». «Οι G20 του Λονδίνου δεν τήρησαν παρά μόνο εν μέρει τις υποσχέσεις τους», ήταν ο τίτλος προχθεσινής ανάλυσης και της γαλλικής «Le Monde», ενώ και η αμερικανική «Wall Street Journal» κινήθηκε στο ίδιο, μετριοπαθές μήκος κύματος εκτιμήσεων: «Μετρημένα κέρδη για τους G20», ήταν ο σχετικός τίτλος της.

Οι «New York Times» ήταν σαφώς πιο σκληροί στο κύριο άρθρο τους που συνόψιζε τα αποτελέσματα της Συνόδου.

Η εκτίμηση της εφημερίδας κατηγορηματική: «Οι 20 κορυφαίες οικονομικές δυνάμεις του κόσμου είχαν μια επείγουσα ευθύνη να παρουσιάσουν συγκεκριμένες πολιτικές για να διορθώσουν το παγκόσμιο χρηματοοικονομικό σύστημα. Αποδείχθηκαν κατώτεροι των περιστάσεων... Για να βγούμε από την παρούσα κρίση, θα χρειαστούν πολύ περισσότερα από όσα έγιναν στο Λονδίνο»..

Με μια ματιά

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η σφραγίδα...

10 Απριλίου 1919. Ο μεγάλος Μεξικανός επαναστάτης, Εμιλιάνο Ζαπάτα, πληρώνει την εμπιστοσύνη που έδειξε σε ένα στρατηγό του κυβερνητικού στρατού, ο οποίος προσποιήθηκε ότι ήθελε να προσχωρήσει στις τάξεις του. Ο γελαδάρης που έτρεψε σε φυγή τους αντιπάλους του και κατέκτησε αναίμακτα την πρωτεύουσα, αλλά αρνήθηκε να μείνει σε αυτήν καθώς τη θεωρούσε «άντρο της ίντριγκας» σκοτώνεται από τις σφαίρες των αντιπάλων του -όμως, ζει για πάντα στις παραδόσεις και τα τραγούδια των χωρικών που τον λάτρεψαν, θεωρώντας τον άρατο και άτρωτο.

...του Ζαπάτα...

Μισό περίπου αιώνα αργότερα, τον Οκτώβριο του 1967, ο έτερος θρύλος της Λατινικής Αμερικής, ο Ερνέστο «Τσε» Γκεβάρα, πέφτει σε μίαν άλλη παγίδα: Αφού εγκαταλείφθηκε στη μοίρα του από τους συντρόφους του ΚΚ Βολιβίας συνελήφθη από τους στρατιώτες του καθεστώτος και τους πράκτορες της CIA, οι οποίοι τον εκτέλεσαν χωρίς οίκτο. Η μοίρα που του επιφύλαξε η ιστορία ήταν ανάλογη με εκείνη του Ζαπάτα: Δόξα και τιμή για μια μορφή η οποία, από τότε μέχρι σήμερα, δόξα παρούσα όσο καμία άλλη στις σημαίες των εξεγέρσεων, σε όλο τον κόσμο.

...και του Τσε

Πολλά είναι τα κοινά στοιχεία της προσωπικότητας και της διαδρομής του Ζαπάτα και του Τσε. Εδώ, ωστόσο, θα σταθούμε σε ένα: Την απέχθεια που έτρεφαν προς το βόλεμα και τον καθωσπρεπισμό της εξουσίας. Ο πρώτος χαρακτήριζε τους πολιτικούς ως «ένα μάτσο μπάσταρδους», ενώ ο δεύτερος αρνήθηκε να παραμείνει στη ζεστή αγκαλιά της Αβάνας και επέλεξε τον δύσκολο και αβέβαιο δρόμο της «διαρκούς επανάστασης». Αυτό το ανεπανάλπητο μάθημα ήθους αφορά τους πάντες - ακόμη και τους άμοιρους που νομίζουν ότι μπορούν να κερδίσουν την αιώνια δόξα με την επίκληση της «επανάστασης», σαν να είναι ψωμοτύρι...

ΔΥΟ ΝΕΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΣΕ ΒΕΛΓΙΟ ΚΑΙ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Επεκτείνεται η «μόδα» της ομηρείας διευθυντών

► Υστατο μέσο των εργαζομένων για να εισακουστούν τα προβλήματά τους

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ Κ. ΓΚΟΤΣΙΝΑ

Όμπροι στα χέρια απεγνωσμένων και οργισμένων εργαζομένων βρίσκονται ολοένα και συχνότερα τα διευθυντικά στελέχη εταιρειών σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες, καθώς οι υφιστάμενοί τους καταλήγουν σε αυτή τη μέθοδο ως ύστατο μέσο για να εισακουστούν τα προβλήματά τους μέσα στην οικονομική κρίση που βιώνουν. Η «μόδα» των ομηρειών μπορεί να ξεκίνησε από τη Γαλλία, ωστόσο, δύο πρόσφατα περιστατικά στη Βρετανία και το Βέλγιο αποδεικνύουν ότι επεκτείνεται και στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Μόλις προχθές τρία διευθυντικά στελέχη της Fiat στις Βρυξέλλες εγκλωβίστηκαν για μερικές ώρες στα γραφεία τους από εργαζόμε-

νους, οι οποίοι προσπαθούσαν να διαπραγματευτούν καλύτερες συνθήκες αποχώρησης για τους 24 συναδέλφους τους που απολύθηκαν λόγω περικοπών ως συνέπεια της οικονομικής κρίσης. Τα περισσότερα περιστατικά έχουν σημειωθεί στη Γαλλία.

Από την αρχή του χρόνου, ανώτερα διευθυντικά στελέχη της Sony, της 3M και της Caterpillar, εγκλωβίστηκαν στα γραφεία τους από εργαζόμενους που είχαν ανάλογα αιτήματα. Η απόγνωση των απολυμένων εργαζομένων στην περίπτωση της γαλλικής εταιρείας PPR έφτασε μέχρι σημείου ομηρείας του ιδιοκτήτη της μέσα σε ταξί επί μία ώρα, προκαλώντας την επέμβαση της αστυνομίας για να τον απελευθερώσει.

«ΑΝΕΠΙΤΡΕΠΤΟ»

«Όσο δύσκολες κι αν είναι οι καταστάσεις που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι, είναι ανεπίτρεπτο να παραβαίνουν το νόμο», ανέφρανε τρεις γαλλικές ενώσεις εργο-

δοτών σε κοινή ανακοίνωσή τους. Ωστόσο, οι αρχές αναγνωρίζουν ανεπίσημα ότι μια δυναμική επέμβαση μπορεί να πυροδοτήσει εντονότερες συγκρούσεις, κάτι που οι κυβερνήσεις προτιμούν να αποφύγουν αυτή την περίοδο. Ο πρόεδρος της Γαλλίας Νικολά Σαρκοζί, διαμνύει πάντως ότι θα τηρηθεί ο νόμος και δεν θα επιτρέψει ανάλογα περιστατικά να συμβούν στο εξής.

«Αυτές οι ομηρείες, γνωρίζουμε πώς ξεκινούν, όμως κανένας δεν γνωρίζει μέχρι πού μπορούν να φτάσουν», σχολιάζει ο Γάλλος πρώην υπουργός Απασχόλησης, Ξαβιέ Μπερτράν. Πράγματι, οι κυβερνήτες δεν μπορούν να προβλέψουν τον βαθμό στον οποίο η απόγνωση των εργαζομένων μπορεί να φτάσει. Προς το παρόν η γαλλική κυβέρνηση διαθέτει μονάχα μια εξαιρετικά ανησυχητική ένδειξη, ύστερα από σχετική δημοσκόπηση: Περίπου ένας στους δύο Γάλλους (45%) εγκρίνει την πρακτική των ομηρειών.

ΓΕΩΡΓΙΑ

Διάλογο με την αντιπολίτευση ζητά ο Σαακασβίλι

Την απόφασή του να μην «υποκύψει» στο αίτημα της αντιπολίτευσης να παραιτηθεί ανακοίνωσε χθες ο πρόεδρος της Γεωργίας, Μ. Σαακασβίλι παρά το γεγονός ότι ογκώδεις διαδηλώσεις στην Τυφλίδα. Ο Σαακασβίλι αντιπρότεινε διάλογο με τα κόμματα της αντιπολίτευσης, τα οποία πάντως έχουν δεσμευτεί να συνεχίσουν τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας μέχρι να τον αναγκάσουν να υποβάλει παραίτηση. Οι αναλυτές εκτιμούν πάντως ότι το Ενωμένο Εθνικό Κίνημα του Σαακασβίλι παραμένει εξαιρετικά δημοφιλές, ενώ η θέση του προέδρου προς το παρόν δεν απειλείται.

ΜΟΛΔΑΒΙΑ

Βορονίν: Επανακαταμέτρηση των ψήφων

Την πλήρη επανακαταμέτρηση των ψήφων στις βουλευτικές εκλογές της περασμένης Κυριακής διάταξε χθες ο πρόεδρος της Μολδαβίας, Βλαντιμίρ Βορονίν σε μία προσπάθεια να εκτονωθεί η κρίση στη χώρα. «Η επανακαταμέτρηση θα αποτελέσει ένα ισχυρό επιχείρημα για την αποκατάσταση της πολιτικής σταθερότητας στη χώρα», δήλωσε ο Βορονίν, το Κομμουνιστικό Κόμμα του οποίου εξασφάλισε τις 60 από τις 101 έδρες στη Βουλή. Η αντιπολίτευση αμφισβήτησε το αποτέλεσμα και εκατοντάδες εξαγριωμένοι Μολδαβοί να εισβάλουν στη Βουλή, προκαλώντας τη βίαιη αντίδραση της αστυνομίας.

ΙΝΔΙΚΟΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

Αψηφούν τους Αμερικανούς οι πειρατές

Να προβάλλουν ισχυρή αντίσταση σε περίπτωση που δεχθούν επίθεση από τους Αμερικανούς απειλούν οι Σομαλοί πειρατές που κρατούν τον πλοίαρχο Ρίτσαρντ Φίλιπς (τον πρώτο Αμερικανό σε ομηρία), σε σωσίβια λέμβο στον Ινδικό Ωκεανό. Παρά τις δηλώσεις των πειρατών, οι αναλυτές του κλάδου εκτιμούν ότι η αντιπαράθεση θα λήξει μέσω διαπραγματεύσεων, αφού και ο Λευκός Οίκος διατάζει να προχωρήσει σε επίθεση. Στην περιοχή βρίσκεται ήδη ένα αμερικανικό αντιτορπιλικό, ενώ καταπλέουν προς την ίδια κατεύθυνση το USS Bainbridge, εξοπλισμένο με τηλεκατευθυνόμενους πυραύλους και δύο ελικόπτερα και άλλα αμερικανικά πολεμικά πλοία.

ΟΜΑΔΕΣ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ» ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Δίνουν τα άδεια σπίτια σε αστέγους...

Ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια στις πολιτείες των ΗΠΑ και ξεκινούν μία ιδιότυπη εκστρατεία κοινωνικής ανυπακοής: Πρόκειται για μικρές οργανώσεις που αποφάσισαν να κινηθούν υπέρ των χιλιάδων αστέγων και να προστατέψουν τα ανθρώπινα, αλλά και τα οικονομικά τους δικαιώματα. Πώς; Μεταφέροντας τους αστέγους σε σπίτια που έχουν κατασχεθεί ή παραμένουν ακατοίκητα ή ακόμα υποστηρίζοντας τους υπό έξωπη ιδιοκτήτες να μην εγκαταλείψουν την ιδιοκτησία τους.

Οι εκπρόσωποι των οργανώσεων αυτών συμφωνούν ότι απο-

φάσισαν να ξεκινήσουν την εκστρατεία όταν συνειδητοποιήσαν το «άτοπο» να υπάρχουν χιλιάδες άστεγοι και ταυτόχρονα χιλιάδες ακατοίκητα -λόγω κατάσχεσης- σπίτια στη χώρα.

ΔΕΚΑΔΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Ο Μάικλ Στουπς, διευθυντής της Εθνικής Συμμαχίας για τους Αστέγους, υποστηρίζει ότι υπάρχουν ήδη δεκάδες τέτοιες οργανώσεις στις ΗΠΑ. Στο Μαϊάμι, για παράδειγμα, η οργάνωση εθελοντών «Πάρτε Πίσω τη Γη» έχει ήδη στεγάσει 10 οικογένειες σε διαμερίσματα που έχουν κατασχε-

θεί. Και η οργάνωση «Εκστρατεία για τα Ανθρώπινα και Οικονομικά Δικαιώματα των Φτωχών» στη Μινεσότα έχει μεριμνήσει για τη στέγαση 13 οικογενειών. Παρόμοιες οργανώσεις λειτουργούν στη Φιλαδέλφεια, στο Οχάιο, το Κεντάκι και αλλού. Και πετιέργως, έχουν τη σιωπηρή υποστήριξη της αστυνομίας. «Τα αστυνομικά τμήματα διατάζουν να κινηθούν γρήγορα σε περιπτώσεις έξωσης ή κατάσχεσης», βεβαιώνει ο Μπιλ Φέιθ, διευθυντής μίας τέτοιας οργάνωσης στο Οχάιο και εξηγεί ότι ακόμη και οι αστυνομικοί συγκαλύπτονται με τέτοια τα περιστατι-